

Rolnummer 2099
Arrest nr. 50/2002 van 13 maart 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij artikel 65 van de wet van 15 juli 1996, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters R. Henneuse, M. Bossuyt, L. Lavrysen, A. Alen en J.-P. Moerman, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 8 december 2000 in zake V. Zeqiri tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (O.C.M.W.) van Sint-Martens-Latem, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 19 december 2000, heeft de Arbeidsrechtbank te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Vormt de wettelijke regeling, zoals vastgesteld in het artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet d.d. 8 juli 1976 en gewijzigd door artikel 65 van de wet d.d. 15 juli 1996, een schending van het gelijkheids- en discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang met artikel 23 van de Grondwet, artikel 11.1 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, doordat het aldus wordt geïnterpreteerd en toegepast dat aan vreemdelingen

wiens herhaalde aanvraag om als vluchteling te worden erkend met toepassing van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet door de Minister van Binnenlandse Zaken is in overweging genomen

en waarvan het beroep tot nietigverklaring, ingediend bij de Raad van State tegen deze beslissing en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten nog niet werd beslecht,

het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontzegd, behoudens dringende medische hulpverlening en hulpverlening voor de termijn die strikt noodzakelijk is om de betrokkene in staat te stellen het grondgebied te verlaten ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Op 18 september 1998 is V. Zeqiri, geboren te Korunova (Kosovo) op 2 april 1978, in België aangekomen en heeft zij een aanvraag tot erkenning van de status van vluchteling ingediend.

Het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft haar, bij beslissing van 18 september 1998, de gemeente Sint-Martens-Latem als verplichte plaats van inschrijving aangewezen overeenkomstig artikel 54, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna « vreemdelingenwet »).

V. Zeqiri verzocht het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te Sint-Martens-Latem om hulp en ontving financiële steun. Aan die steunverlening is door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een einde gemaakt ingevolge een beslissing van de O.C.M.W.-raad van 4 april 2000 omdat V. Zeqiri op 17 februari 2000 een bijlage 13^{quater} en een bevel om het land te verlaten had ontvangen.

V. Zeqiri heeft tegen de O.C.M.W.-beslissing beroep ingesteld bij de Arbeidsrechtbank via een verzoekschrift van 29 april 2000. Zij meent nog steeds recht te hebben op financiële steun, omdat zij, nadat haar eerste asielverzoek was afgewezen op 30 augustus 1999 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een tweede aanvraag had ingediend op 15 oktober 1999, die evenwel op 17 februari 2000 is afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, met bevel het land te verlaten, maar tegen die laatste beslissing heeft zij een vernietigingsberoep ingesteld bij de Raad van State.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 9 december 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikkingen van 6 februari 2001, 20 maart 2001 en 22 mei 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters L. Lavrysen, A. Alen en J.-P. Moerman.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 6 februari 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 17 februari 2001.

De Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, heeft een memorie ingediend bij op 23 maart 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 29 mei 2001 en 29 november 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 19 december 2001 en 19 juni 2002.

Bij beschikking van 14 november 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 5 december 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de Ministerraad en zijn advocaat bij op 15 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 5 december 2001 :

- is verschenen : Mr. J. Claessens *loco* Mr. N. Van Laer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en R. Henneuse verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de eiseres voor de verwijzende rechter

A.1. De eiseres voor de Arbeidsrechtbank stelt dat artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij artikel 65 van de wet van 15 juli 1996, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, artikel 11.1 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De eiseres verwijst daarvoor naar het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Hof en stelt dat het Hof het woord « uitvoerbaar » in het derde en vierde lid van artikel 57, § 2, heeft vernietigd vanwege « de onevenredige beperking van het recht op maatschappelijke dienstverlening en op daadwerkelijke uitoefening van het jurisdictioneel beroep ». Daarom kan, volgens de eiseres, de gelding van het arrest niet worden beperkt tot de beroepen ingesteld bij de Raad van State tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, want daardoor wordt het recht op financiële hulpverlening afhankelijk gemaakt van de instantie die het uitwijzingsbevel heeft uitgevaardigd. Het Hof heeft, volgens de eiseres, die beroepen enkel bij wijze van voorbeeld vermeld.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. De Ministerraad doet opmerken dat de prejudiciële vraag zonder voorwerp is, omdat het Hof reeds op een vergelijkbare vraag bij het arrest nr. 21/2001 van 1 maart 2001 heeft geantwoord. In dit arrest stelde het Hof dat :

« Artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij artikel 65 van de wet van 15 juli 1996, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat het het recht op maatschappelijke dienstverlening beperkt tot de dringende medische hulp voor de vreemdeling van wie de aanvraag om als vluchteling te worden erkend niet in aanmerking is genomen door de bevoegde minister of zijn gemachtigde met toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ook al bestrijdt de betrokkene de beslissing om de aanvraag niet in aanmerking te nemen, met een beroep bij de Raad van State. »

A.2.2. In ondergeschikte orde, voor zover het Hof van oordeel zou zijn dat de prejudiciële vraag wel dient te worden beantwoord, moet volgens de Ministerraad allereerst de vraag worden gesteld of de beoogde categorieën van personen vergelijkbaar zijn. Volgens de Ministerraad is dat niet het geval. Het recht op maatschappelijke dienstverlening maakt deel uit van de economische, sociale en culturele rechten. Het wordt door artikel 23 van de Grondwet vastgesteld en moet worden onderscheiden van de burgerlijke en politieke rechten doordat het onder meer een actief optreden van de overheid met zich meebrengt. De overheid moet ervoor zorgen dat dit recht effectief wordt uitgeoefend, wat impliceert dat concrete maatregelen worden genomen. Het moet aan bepaalde categorieën van personen worden toegekend en aan andere niet. De overheid moet er wel voor zorgen dat het op gelijke wijze wordt toegekend aan mensen die zich in vergelijkbare situaties bevinden. De situatie van de vreemdeling wiens verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt verworpen, die een bevel het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 13^{quater} ontvangt en die hiertegen beroep voor de Raad van State instelt, kan immers niet worden vergeleken met die van de vreemdeling wiens beroep voor de Raad van State is gericht tegen de afwijzing van zijn aanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen opvolgt. Het lijkt geen twijfel dat de situatie van de vreemdeling die een aanvraag tot erkenning indient, die voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en geen nieuwe gegevens aanbrengt aangaande een eventuele grond tot erkenning, niet vergelijkbaar is met die van de vreemdeling die zijn aanvraag voor de eerste keer indient of wiens erkenningsprocedure nog niet werd afgerond. Een vreemdeling wiens aanvraag tot erkenning door de bevoegde instanties werd afgewezen is niet op gelijke voet te plaatsen met de vreemdeling wiens aanvraag nog niet door elke bevoegde instantie werd onderzocht. De vreemdeling beoogd door artikel 51/8 heeft in beginsel recht op maatschappelijke dienstverlening gehad tijdens het volledige onderzoek van zijn aanvraag. De twee bedoelde categorieën zijn ten slotte niet vergelijkbaar omdat het twee toestanden betreft die elkaar in principe chronologisch opvolgen.

In nog meer ondergeschikte orde, voor zover het Hof van oordeel zou zijn dat de twee beoogde rechtsposities vergelijkbaar zijn, *quod non*, houdt de Ministerraad staande dat het verschil in behandeling steunt op objectieve criteria en dat het gerechtvaardigd is. De wetgever heeft allereerst maatregelen willen nemen met het oog op een beter beheer van de immigratie en op de noodzakelijke coherentie tussen de wetgevingen inzake maatschappelijke dienstverlening en asielbeleid. In dat verband werd beslist het recht op maatschappelijke dienstverlening aan de legaliteit van het verblijf te verbinden. Dat verschil in behandeling streeft een wettig doel na, zoals werd erkend door het Hof in zijn arresten nrs. 51/94 en 43/98. Bovendien kwamen begrotingsoverwegingen in aanmerking. Het betwiste verschil in behandeling is in het bijzonder ook in overeenstemming met het algemeen rechtsbeginsel *non bis in idem*. Het verschil in behandeling beoogt ook rechtsmisbruiken te vermijden. Het criterium van onderscheid is ten slotte objectief. De toestand van de

vreemdeling wiens aanvraag door alle bevoegde instanties werd afgewezen, is ongetwijfeld meer precair dan die van de vreemdeling wiens aanvraag nog onderzocht dient te worden. Het verschil in behandeling is evenredig met het nagestreefde doel, namelijk het beheer van de immigratie.

De vreemdeling kan maatschappelijke dienstverlening genieten, gedurende de termijn die noodzakelijk is om hem in staat te stellen het grondgebied te verlaten. De wetgever heeft bovendien ervoor gezorgd dat de menselijke waardigheid niet wordt aangetast. In dat verband wordt uitdrukkelijk bepaald dat de vreemdeling altijd recht op dringende medische hulp heeft. Het verschil in behandeling brengt geen buitensporige gevolgen met zich mee. De vreemdelingen van de door artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 beoogde categorie hebben hun aanvraag in beginsel al door verschillende instanties laten onderzoeken die aan de vereiste waarborgen inzake onafhankelijkheid voldoen en waarvan ten minste twee rechtscolleges zijn. Hieruit volgt dat de wetgever terecht van oordeel is geweest dat de bedoelde vreemdeling zijn aanspraken op de erkenning al heeft kunnen doen gelden en dat die aanspraken door instanties werden onderzocht die aan de nationale en internationale voorwaarden inzake rechten van de verdediging en recht op een effectief beroep voldoen.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft de bestaanbaarheid van artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna : O.C.M.W.-wet) met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, artikel 11.1 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De prejudiciële vraag noopt tot een vergelijking, wat het recht op maatschappelijke dienstverlening betreft, tussen :

a) de vreemdeling die herhaaldelijk gevraagd heeft om als vluchteling erkend te worden, wiens verzoek niet in aanmerking is genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en die een bevel het grondgebied te verlaten ontvangen heeft zolang het beroep bij de Raad van State lopende is tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken,

en

b) een vreemdeling die beroep aantekent bij diezelfde Raad van State tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of van de Vaste Beroepscommissie.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de zaak betrekking heeft op de stopzetting van maatschappelijke dienstverlening aan een vreemdelinge die zich voor de « tweede (of derde) » maal vluchteling heeft verklaard, nadat haar eerste aanvraag was geweigerd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, waartegen zij geen beroep had ingesteld bij de Raad van State, en die werkelijk steuntrekkend was op het ogenblik dat haar het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, nadat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken geweigerd had die « tweede (of derde) » verklaring in aanmerking te nemen.

Uit de motivering van het verwijzingsvonnis blijkt dat de betrokkene tegen het bevel het grondgebied te verlaten bij de Raad van State een annulatieberoep heeft ingesteld.

B.2. In de prejudiciële vraag wordt, wat de eerste in de vergelijking betrokken categorie van vreemdelingen betreft, opgemerkt dat aan hen « het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontzegd ». Volgens de prejudiciële vraag heeft de tweede in de vergelijking betrokken categorie van vreemdelingen daar echter wel recht op.

Artikel 57 van de O.C.M.W.-wet betreft de maatschappelijke dienstverlening waartoe het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn gehouden is. De maatschappelijke dienstverlening, toegekend overeenkomstig die bepaling, kan om het even welke hulp in contanten of in natura zijn die zowel van lenigende, curatieve of preventieve aard kan zijn. De wet preciseert niet waarin die hulp bestaat noch onder welke voorwaarden zij wordt toegekend, behalve dat die hulp « eenieder in de mogelijkheid [moet] stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid » (artikel 1, eerste lid). Zij kan worden toegekend aan diegene die het bestaansminimum trekt, maar ook aan diegene die geen recht heeft op dat minimum, zoals een asielzoeker.

B.3.1. Uit de middelen van eisende partij voor de verwijzende rechter kan worden afgeleid dat de vraag naar de bestaanbaarheid van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met andere grondwetsbepalingen of verdragsbepalingen, zich beperkt tot artikel 57, § 2, derde en vierde lid, van de O.C.M.W.-wet.

Vooraleer het bij wet van 15 juli 1996 werd vervangen, bepaalde artikel 57, § 2, derde en vierde lid, van de O.C.M.W.-wet, zoals ingevoegd bij artikel 151 van de wet van 30 december 1992 :

« Aan de maatschappelijke dienstverlening wordt een einde gemaakt vanaf de datum van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, en ten laatste, vanaf de datum van het verstrijken van de termijn van het definitieve bevel om het grondgebied te verlaten.

Van het bepaalde in het voorgaande lid wordt afgeweken, gedurende de strikt noodzakelijke termijn, om de betrokkene in staat te stellen het grondgebied effectief te verlaten; die termijn mag in geen geval een maand overschrijden. »

B.3.2. Die bepalingen zijn, met ingang van 10 januari 1997, door artikel 65 van de wet van 15 juli 1996 als volgt vervangen :

« Een vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard en heeft gevraagd om als dusdanig te worden erkend, verblijft illegaal in het Rijk wanneer de asielaanvraag is geweigerd en aan de betrokken vreemdeling een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten is betekend.

De maatschappelijke dienstverlening aan een vreemdeling die werkelijk steuntrekkende was op het ogenblik dat hem een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, wordt, met uitzondering van de dringende medische hulpverlening, stopgezet de dag dat de vreemdeling daadwerkelijk het grondgebied verlaat, en ten laatste de dag van het verstrijken van het bevel om het grondgebied te verlaten. »

B.3.3. Het Hof heeft in zijn arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 geoordeeld dat het nieuwe artikel 57, § 2, derde en vierde lid, van de organieke wet op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond, in zoverre het van toepassing was op de vreemdeling die gevraagd had om als vluchteling te worden erkend, wiens verzoek was verworpen en die een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten, zolang de beroepen die hij voor de Raad van State had ingesteld tegen de beslissing die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met toepassing van artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen had genomen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, niet waren beslecht en heeft om die reden de term « uitvoerbaar » vernietigd in het derde en het vierde lid van voormeld artikel 57, § 2. Aldus heeft het Hof uitdrukkelijk gepreciseerd dat enkel zijn bedoeld de bij de Raad van State openstaande beroepen tegen de beslissingen wat betreft de aanvragen om als vluchteling te

worden erkend, nu de vernietiging enkel betrekking had op het derde en het vierde lid van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet, die handelen over vreemdelingen die hebben gevraagd om als vluchteling te worden erkend.

In zijn arrest nr. 80/99 van 30 juni 1999 heeft het Hof daaraan toegevoegd dat, indien de maatregel waarin artikel 57, § 2, voorziet, wordt toegepast op personen die, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn gevolgd te geven aan het bevel België te verlaten, die bepaling eveneens de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

In zijn arrest nr. 57/2000 van 17 mei 2000 heeft het Hof daarentegen gepreciseerd dat, indien de maatregel waarin artikel 57, § 2, voorziet, wordt toegepast op de personen die gevraagd hebben om als vluchteling erkend te worden en wier aanvraag door de Minister van Binnenlandse Zaken werd afgewezen met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 8 van de Overeenkomst betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, goedgekeurd bij de wet van 11 mei 1995, ook al bestrijdt de betrokkene die beslissing met een beroep tot vernietiging en een vordering tot schorsing bij de Raad van State, die bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

B.3.4. Te dezen gaat het om het geval waarin een niet-opschortend beroep tot vernietiging bij de Raad van State ingesteld wordt tegen de beslissing van de bevoegde minister of diens gemachtigde om een « tweede (of derde) » verklaring als vluchteling niet in aanmerking te nemen.

De jurisdictionele beroepen tegen een dergelijke beslissing worden behandeld in artikel 51/8 van de voormelde wet van 15 december 1980, dat bepaalt :

« De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. »

B.4. Zoals het Hof heeft opgemerkt in zijn arrest nr. 83/94 van 1 december 1994, was het de bedoeling van de wetgever om een specifieke vorm van proceduremisbruik, die erin bestaat steeds weer identieke verklaringen in te dienen, tegen te gaan. Het Hof heeft geoordeeld dat de wetgever, om dat doel te bereiken, de vordering tot schorsing voor de Raad van State tegen de louter bevestigende beslissing van de minister of zijn gemachtigde kon uitsluiten, waarbij de Raad van State, alvorens een dergelijke vordering niet ontvankelijk te verklaren, zou nagaan « of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld ».

B.5. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de situatie van een vreemdeling gedurende de periode waarin het beroep dat hij heeft ingesteld tegen de beslissing van de minister of diens gemachtigde om zijn herhaalde aanvraag niet in aanmerking te nemen, hangende is.

B.6.1. Om dezelfde redenen als die welke artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 verantwoordden, is het niet onredelijk het voordeel van maatschappelijke dienstverlening te weigeren aan de vreemdeling die zich in de situatie bevindt die in die bepalingen is omschreven. Die persoon, die de beroepen die mogelijk zijn tegen de weigering van inwilliging van zijn eerste aanvraag, reeds heeft uitgeput of niet heeft aangewend, bevindt zich in een situatie die wezenlijk verschilt van die van een persoon van wie de beroepen die gericht zijn tegen die eerste aanvraag, hangende zijn. Rekening houdend met de doelstelling vermeld in B.4, kan de weigering van maatschappelijke dienstverlening worden verantwoord zolang noch de minister of zijn gemachtigde, noch de Raad van State de echtheid en de pertinentie van de nieuwe elementen die hij aanvoert, hebben erkend.

B.6.2. Rekening houdend met de omvang van het risico van aanwending van de procedures voor andere doeleinden dan die waarvoor ze bestemd zijn, eisen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met de grondwets- en verdragsbepalingen die in de vraag zijn bedoeld, niet dat de maatschappelijke dienstverlening die aan de kandidaat-vluchtelingen wordt toegekend, teneinde in hun noden te voorzien, die na het bevel om het grondgebied te verlaten een beroep voor de Raad van State instellen (tegen de beslissing die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met toepassing van

artikel 63/3 van de wet van 15 december 1980 heeft genomen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen), ook wordt toegekend aan de personen wier eerste asielaanvraag werd geweigerd en tegen welke beslissing de rechtsmiddelen waarin is voorzien zijn uitgeput of niet zijn aangewend en die herhaaldelijk een aanvraag hebben ingediend welke niet door de bevoegde minister of zijn gemachtigde in aanmerking is genomen, met bevel het grondgebied te verlaten, en van wie het beroep tot nietigverklaring nog niet werd beslecht.

B.7. De toetsing van de in het geding zijnde bepaling aan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 23 van de Grondwet, artikel 11.1 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, leidt te dezen niet tot een andere conclusie.

B.8. De vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in samenhang met artikel 23 van de Grondwet, artikel 11.1 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, doordat het het recht op maatschappelijke dienstverlening beperkt tot de dringende medische hulp voor de vreemdeling van wie de herhaalde aanvraag om als vluchteling te worden erkend niet in aanmerking is genomen, met bevel het grondgebied te verlaten, door de bevoegde minister of zijn gemachtigde, met toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ook al is zijn beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State hiertegen nog niet beslecht.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 13 maart 2002.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

A. Arts